

Nowa Wieś Wielka, dnia ... marca 2022 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy
ul. Jana Kazimierza 5
85-035 Bydgoszcz

Skarżący: Wojewoda Kujawsko-Pomorski,

Organ: Rada Gminy Nowa Wieś Wielka.

WIR.II. 743.4.44.2021.JS

Odpowiedź na skargę

Zgodnie z art. 54 § 1 i 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2022 r. poz. 329), zwanej dalej „ppsa”, przekazując skargę skarżącego Wojewody Kujawsko-Pomorskiego wraz z niniejszą odpowiedzią wnoszę o:

1. oddalenie skargi w całości,

lub

2. stwierdzenie, że uchwała została wydana z naruszeniem prawa,

lub

3. stwierdzenie nieważności uchwały w części, tj.:

- w § 2 ust.1 pkt 4,
- w § 2 ust 1 pkt 6,
- w § 7 pkt 2 lit b, a w pozostałej części oddalenie skargi.

Uzasadnienie

W odpowiedzi na skargę Wojewody Kujawsko-Pomorskiego z dnia 8 lutego 2022 r., dotyczącą stwierdzenia nieważności w całości uchwały Nr XXVI/252/21 Rady Gminy Nowa Wieś Wielka z dnia 31 maja 2021 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego „Nowa Wieś Wielka Centrum” (Dz. Urz. Woj. Kuj-Pom. poz. 3776), wnoszę o jej oddalenie w całości jako bezzasadnej.

W przypadku, gdyby Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy nie podzielił i tego stanowiska organu, Rada Gminy Nowa Wieś Wielka wnosi o stwierdzenie w orzeczeniu, że została ona wydana z naruszeniem prawa. Jeżeli bowiem w tym stanie faktycznym i prawnym mielibyśmy do czynienia z naruszeniem prawa, to jest to naruszenie nieistotne, co uzasadnia z kolei wniosek zawarty w pkt 2 petitum odpowiedzi na skargę.

Jeżeli Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy nie podzieli stanowiska organu i wniosków złożonych w pkt 1 i 2 petitum odpowiedzi na skargą, wnoszę jak w pkt 3 powyżej,

a mianowicie o stwierdzenie nieważności uchwały w części, tj. w § 2 ust 1 pkt 4, § 2 ust 1 pkt 6, § 7 pkt 2 lit. b, a w pozostałej części oddalenie skargi.

Ad 1 skargi

Ustawodawca w art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, określił obligatoryjne elementy planu miejscowego, wśród których znajdują się zasady kształtowania zabudowy oraz wskaźniki zagospodarowania terenu, maksymalna i minimalna intensywność zabudowy jako rozumiane jako wskaźnik powierzchni całkowitej zabudowy w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej. Niestety w żadnym z kolejnych przepisów przywołanej ustawy nie określono jak należy rozumieć „powierzchnię całkowitej zabudowy”.

Przywoływane w skardze brzmienie § 3 pkt 16 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2019 r. poz.1065) niewątpliwie odnosi się do projektowania budynków i ma doniosłe znaczenie dla późniejszych obciążeń fiskalnych, lecz nie ma można tutaj mówić o obowiązku stosowaniu tej normy w planach miejscowych.

Również przywoływana w skardze Polska Norma PN ISO 9836: 1997, nie zawiera pojęcia „powierzchnia całkowita zabudowy”, lecz definiuje: powierzchnię zabudowy, powierzchnię wewnętrzną kondygnacji, powierzchnię kondygnacji netto, powierzchnię konstrukcji, powierzchnię użytkową, powierzchnię usługową, powierzchnię ruchu.

Niewątpliwie w przestrzeni prawnej brak jest wyraźnego wskazania jak należy podchodzić do tej problematyki, czego wyrazem jest orzecznictwo sądów administracyjnych, które jednak też nie jest jednolite.

Wobec powyższego z punktu widzenia sporządzającego plan miejscowy w pełni uzasadnione było zdefiniowanie we własnym zakresie, na użytek konkretnego aktu prawnego, pojęcia powierzchni całkowitej zabudowy, oraz jego zastosowania, czego wyrazem są m.in. § 2 pkt 1 ust 1 pkt 4, 6, 7. Brzmienie poszczególnych przepisów zaskarżonej uchwały nie pozostawia wątpliwości interpretacyjnych.

Ad 2 skargi

Zaskarżony przepis uchwały wynika z wymagań konserwatorskich, które warunkowały uzgodnienie projektu planu, dotyczy on ponadto wyłącznie fragmentu terenu ZP/U, w granicach nieczynnego cmentarza ewangelickiego ujętego w gminnej i wojewódzkiej ewidencji zabytków. Teren cmentarza po II wojnie światowej został bezpowrotnie zniekształcony, tj. zlikwidowano nagrobki, ogrodzenie, ekshumowano szczątki ludzkie, w wyniku czego w świadomości mieszkańców obecnie teren jest parkiem z licznym zadrzewieniem robinii akacjowej. Nie mniej jednak Wojewódzki Konserwator Zabytków w Toruniu na etapie składania wniosków do planu w piśmie znak WUOZ.DB.WZN.PP.5150.20.1.2020.JF z 17 lutego 2020 r. wnioskował o wprowadzenie spornego zapisu do zaskarżonej uchwały. Podczas etapu uzgadniania projektu planu konserwator zabytków uzgodnił; projekt planu pod warunkiem wprowadzenia spornego przepisu (uzgodnienie WUOZ-DB-WZN-PP.5150.20.1.2020.JF z 4 grudnia 2020 r.). Z uwagi na znaczenie historyczne terenu którego właścicielem jest Gmina Nowa Wieś Wielka, brak zamiarów realizowania tam działań wymagających dokonywania podziału nieruchomości, wydaje się uzasadnione pozostawienie zaskarżonego przepisu na zasadach *lex specialis*. Przepis dotyczy ściśle określonego, specyficznego miejsca.

Ad 3 skargi

W uchwale omyłkowo nie wskazano w tabeli dróg mających na celu obsługę komunikacyjną terenu 7MN/U. Zgodnie z rysunkiem planu, teren ten przylega do dwóch dróg publicznych: 3KDD oraz 4KDD. Obie te drogi pozostają w zarządzie dróg gminnych, tj. tutejszego urzędu, sporządzającego plan oraz realizującego jego zapisy w części wskazanych dróg publicznych. W uchwale nie wskazano żadnych zakazów obsługi komunikacyjnej z żadnej z tych dróg, w związku z czym brak wskazania ich w tabeli dla terenu 7MN/U należy traktować jako omyłkę pisarską, którą należy rozwiać posiłkując się rysunkiem planu, stanowiącym integralną część uchwały.

Ponadto zwracam uwagę, że w ramach obligatoryjnych części planu wykazanych w art. 15 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w ust 2 mówi się o zasadach modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej. Z treści przywołanego przepisu nie wynika bezwzględny nakaz określenia sposobu realizacji obsługi komunikacyjnej poszczególnych terenów objętych ustaleniami planu miejscowego.

Ad 4 skargi

Zgodnie z ustawą o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, plan miejscowy powinien być zgodny z obowiązującym na dzień uchwalenia Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania gminy. Za tę kwestię odpowiada sporządzający plan miejscowy, tj. Wójt Gminy, a także Rada Gminy uchwalająca projekt i stwierdzająca w uchwale, że przedmiotowy projekt nie narusza ustaleń Studium. Wskazane organy nie prowadzą niezależnej polityki planistycznej, lecz ściśle współpracują ze sobą. Czynienie w skardze dywagacji w zakresie niepewności przyjmowanych rozwiązań planistycznych z ustaleniami uchwalanego studium jest nie do przyjęcia przez racjonalnie działające organy. Uchwała w sprawie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Nowa Wieś Wielka została uchwalona 30 listopada 2020 r., lecz w brzmieniu ustalonym na etapie wyłożenia do wglądu publicznego, tj. w dniach 21.07.2020 r.- 27.08.2020 r. oraz 6-27.10.2020 r. (II wyłożenie w zakresie zmian w m. Brzoza). Etap uzgadniania projektu planu nastąpił z chwilą zawiadomienia organów i instytucji, tj. od 6 listopada 2020 r. Organ sporządzający plan przedstawił do uzgodnień dokument w pełni zgodny z studium wyłożonym do wglądu publicznego. Studium zostało uchwalone przez Radę Gminy Nowa Wieś Wielka bez wprowadzania zmian, tj. w brzmieniu przedstawionym publicznie w dniach 6-27 października 2020 r, a więc przed etapem uzgadniania i opiniowania projektu zaskarżonej uchwały.

Mając powyższe na uwadze, należy podkreślić, że w momencie uchwalania planu miejscowego, był on w pełni zgodny z obowiązującym wówczas Studium (por. Wyrok NSA z dnia 23 maja 2019 r. II OSK 1353/18).

Otrzymują:

- 1.adresat wraz z załącznikami,
- 2.a/a.

